

**ΔΥΟ ΕΓΓΡΑΦΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΧΘΥΟΠΑΓΙΑΔΑ (ΝΤΑΪΛΙΑΝΙ)
ΤΗΣ ΓΟΥΝΙΤΣΑΣ
(1892)**

(Το κείμενο είναι δημοσιευμένο, από τον Στάμο Γραμμένο, στο *Θεσσαλικό Ημερολόγιο*, τόμος 56, σελ. 113)

Η Γούνιτσα (Αμυγδαλέα) είναι ένας πεδινός οικισμός στα δυτικά της Λάρισας, από την οποία απέχει 15 χλμ. Είναι χτισμένος στην δεξιά όχθη του Πηνεϊού και στο σημείο όπου ο ποταμός εξέρχεται από τα Στενά του Καλαμακίου. Πεντακόσια μέτρα πριν φτάσουμε στην Γούνιτσα βρίσκεται ο οικισμός των Προσφύγων από την Μυστή της Καπαδοκίας, ο οποίος ιδρύθηκε το 1926. Καθώς η Γούνιτσα ήταν χτισμένη στην όχθη του Πηνεϊού, η ζωή των κατοίκων της ήταν άμεσα συνδεδεμένη μαζί του. Προμηθεύονταν, από αυτόν, τις ημερήσιες ποσότητες νερού για τις ανάγκες της κατοικίας τους, πότηζαν τα ζωντανά τους, οι γυναίκες έπλεναν στις όχθες του, τα σκεύη και τον ρουχισμό τους, ενώ τα τελευταία χρόνια προστέθηκε μία νέα προσφορά του ποταμού, η οποία όμως έμελλε μέσα σε τρεις δεκαετίες, να διαταράξει την αρμονική σχέση χιλιάδων ετών μεταξύ ποταμού και ανθρώπων: Ήταν η άντληση, αρχικά, υδάτων για την άρδευση των αγρών, ή οποία γρήγορα μετατράπηκε σε υπεράντληση με καταστροφικά για το ποτάμι αποτελέσματα.

Εκτός των ανωτέρω, ο Πηνεϊός κατείχε και μία σημαντική θέση στην διατροφή των κατοίκων, καθώς στα νερά του οι χωρικοί αλιεύαν αρκετές ποσότητες ψαριών. Πολλοί κάτοικοι του χωριού ασχολούνταν με την αλιεία, κάποιοι ακόμα και σήμερα κατέχουν βάρκες, ενώ μερικοί ήταν αποκλειστικά ψαράδες. Φαίνεται, όμως, ότι η σημαντική προσφορά του ποταμού σε αλιεύματα, έδωσε το έναυσμα για ποιο συστηματικό, επαγγελματικό, τρόπο αλιείας και έτσι εφευρέθηκαν οι ιχθυοπαγίδες, τα γνωστά με το τουρκικό όνομα νταϊλιάνια. Τα νταϊλιάνια ήταν μικρά φράγματα στην κοίτη του ποταμού, χτισμένα με μεγάλες και μικρές πέτρες, στοιβαγμένες με τέτοιον τρόπο, ώστε άφηναν το νερό να διέρχεται ανάμεσά τους, χωρίς να επιτρέπουν την διόδο των ψαριών. Ταυτόχρονα κατήυθναν τον κύριο όγκο του νερού προς το μέρος του φράγματος, όπου υπήρχε ένα άνοιγμα ενός μέτρου περίπου. Σ' αυτό το άνοιγμα κατασκευαζόταν η ιχθυοπαγίδα, ένα ξύλινο διάτρητο κανάλι, με μήκος που συνήθως ξεπερνούσε τα 5μ., στηριγμένο σε πασσάλους, το οποίο είχε κλίση αντίθετη προς το ρεύμα του ποταμού. Το κανάλι, διάτρητο καθώς ήταν, αποστράγγιζε μεγάλο όγκο νερού, ο οποίος διοχετευόταν σ' αυτό από το φράγμα, ενώ συκρατούσε και παγίδευε τα ψάρια. Η κατασκευή της ιχθυοπαγίδας γινόταν το καλοκαίρι, οπότε η στάθμη των νερών ήταν στο χαμηλότερο σημείο. Μετά την κατασκευή του φράγματος, γινόταν εκτροπή του νερού στα πλάγια, ώστε χωρίς το εμπόδιο του νερού να καταστεί πιο στέρεο το μπηξιμο των πασσάλων και να γίνει η κατασκευή της ιχθυοπαγίδας πιο στιβαρή. Η επιλογή της θέσης για την όλη κατασκευή γινόταν σε μέρος όπου η κοίτη ήταν πετρώδης και η ροή του ποταμού, έντονη (στα τραβηχτά, έλεγαν οι ψαράδες). Η απόσταση τις ιχθυοπαγίδας από τις δύο όχθες δεν ήταν απαραίτητα ίση. Εξαρτιόταν κυρίως από το πώς ήταν διαμορφωμένη η κοίτη και από διάφορους άλλους παράγοντες. Έτσι, κάθε ιχθυοπαγίδα ήταν διαφορετική προσαρμοσμένη στον τόπο όπου ήταν κατασκευασμένη. Αν η ροή του νερού ήταν ομοιόμορφη σε όλο το πλάτος του ποταμού μπορούσε να τοποθετηθεί και στο κέντρο, ενώ στην αντίθετη περίπτωση τοποθετούνταν στο μέρος της κοίτης από το οποίο διερχόταν ο κύριος όγκος του νερού ακόμη και σε περιόδους πτώσης της στάθμης του. Επίσης, αν η κοίτη του ποταμού είχε μεγάλο άνοιγμα, τότε οι ψαράδες προτιμούσαν να την έχουν ποιο κοντά προς την όχθη, όπου βρισκόταν και η ψαροκαλύβα τους, για ευκολότερη πρόσβαση. Η πλευρά αυτή του φράγματος από όπου γινόταν και η πρόσβαση στην ιχθυοπαγίδα ήταν ψηλότερη, διότι σε περιόδους ανύψωσης της στάθμης τα νερά υπερχειλίζαν από την χαμηλότερη πλευρά του φράγματος, απομακρύνοντας έτσι και τα διάφορα επιπλέοντα υλικά που μετέφερε το ποτάμι.

Με τον ερχομό της άνοιξης και την πτώση της στάθμης των νερών, επισκευαζόταν η ιχθυοπαγίδα για τυχόν υπάρχουσες φθορές, μετά τις χειμωνιάτικες πλημμύρες, και ξανάρχιζε το ψάρεμα. Συνεχιζόταν καθ' όλη την διάρκεια του έτους μέχρι την άνοδο και πάλι της στάθμης των νερών, η οποία καθιστούσε το ψάρεμα αδύνατο. Αν το καλοκαίρι ήταν βροχερό και «το ποτάμι κατέβαζε νερό, θολούρα», λέει ο ερασιτέχνης ψαράς Πέτρος Τσαλέρας, ο οποίος είχε για ένα διάστημα και ιχθυοπαγίδα, «τότε παγιδευόταν μεγάλος αριθμός ψαριών στο νταϊλιάνι». Για τον λόγο αυτό με τα πρωτοβρόχια του φθινοπώρου άρχιζε η καλύτερη περίοδος ψαρέματος. Σήμερα, πλέον, αυτός ο τρόπος ψαρέματος είναι απαγορευμένος.

Στην περιοχή της Γούνιτσας λειτούργησαν κατά διαστήματα αρκετά νταϊλιάνια, τουλάχιστον πέντε είναι γνωστά, αλλά αυτό που ήταν το ποιο σημαντικό και φαίνεται να είχε μία μονιμότητα, ήταν το Παλιοντάλιανο. Βρισκόταν στα μισά, περίπου, των Στενών του Καλαμακίου, και λειτουργούσε μέχρι την δεκαετία του 1990. Ενώ δε, όλα τα νταϊλιάνια είχαν την ονομασία των κατόχων τους, αυτό παρ' ότι άλλαζε κατόχους, διατηρούσε την ονομασία Παλιοντάλιανο -έτσι ονομάζεται, σήμερα, και η γύρω περιοχή- και είναι, μάλλον, αυτό για το οποίο γίνεται λόγος στο υπό έκδοση έγγραφο. Οι φωτογραφίες που παραθέτουμε στην μελέτη μας είναι από ένα πρόσφατο νταϊλιάνι, το οποίο λειτούργησε για 3-4 χρόνια στην δεκαετία του 1980 και κατασκευάστηκε από τον ήδη μακαρίτη Κόστα Μαλλιάρη, έναν πολύ καλό επαγγελματία ψαρά με πολλές γνώσεις και μεράκι για το ψάρεμα. Η τελευταία βάρκα του, κατασκευασμένη από τον ίδιο, ήταν ένα έργο τέχνης, η οποία όταν έπλεε κυλούσε χαϊδεύοντας απαλά τα ήσυχα νερά του Πηνεϊού.

Μία πιο αναλυτική περιγραφή της ιχθυοπαγίδας μας έχει δώσει ο γάλλος αρχαιολόγος Bruno Helly,¹ παρουσιάζοντας μία επιγραφή από την αρχαία θεσσαλική πόλη Κονδαία, όπου αναφέρεται μία αλιευτική κατασκευή, μέσα στον Πηνεϊό, η *κέλετρα*, την οποία ο Helly ταυτίζει με το νταϊλιάνι.

¹ Bruno Helly (μετ. Ευάγγελος Κουρδής) «Από την αρχαιολογία των πόλεων στην αρχαιολογία του τοπίου», *Θεσσαλικό Ημερολόγιο*, 54 (2008) 3-16.

Εικ.1. Η ιχθυοπαγίδα του Κ. Μαλλιάρη σε ένα παρακλάδι του Πηνειού στην θέση Νησάκι της Γούντσας (Αμυγδαλέας). Στο πάνω μέρος διακρίνεται η ψαροκαλύβα του.

Εικ.2. Η ψαροκαλύβα, με τοίχους από πηλό και ξύλα.

Εικ.3. Το μπροστινό μέρος της ιχθυοπαγίδας.

Εικ.4. Αποψη της ιχθυοπαγίδας από κάτω. Ο πάτος και τα πλαϊνά του καναλιού είναι έτσι κατασκευασμένα, ώστε να αφήνουν το νερό να περνάει και να συγκρατούν τα ψάρια.

Εικ.5. Το φράγμα και η ιχθυοπαγίδα σε περίοδο καλοκαιρινής ανομβρίας.

Εικ.6. Μία άλλη άποψη της ιχθυοπαγίδας.

Όπως μας πληροφόρησε ο κ. Ζήσης Μαλάκος, κάτοικος του χωριού, από την τουρκική γέφυρα στην αρχή των Στενών της Γούνιτσας ή Στενών του Καλαμακίου και μέχρι τη θέση Κουτσομούλια (διακόσια περίπου μέτρα μετά τον Συνοικισμό Αμυγδαλέας, λειτούργησαν κατά διαστήματα επτά νταϊλιάνια.

Ένα πριν από την τουρκική γέφυρα.

Ένα στη γέφυρα (Λειτούργησε για μικρό χρονικό διάστημα, διότι το έπνιγε το νερό).

Δύο μέσα στα Στενά (το νταϊλιάνι του Λόκα και το Παλιοντάλιανο)

Ένα στον Μύλο.

Ένα στο Νησάκι απ' όπου και οι φωτογραφίες.

και ένα στα Κουτσομούλια.

Άτομα που λειτούργησαν ή εργάστηκαν στα ανωτέρω νταϊλιάνια:

Ιωάννης (Γιαννάκης) Καραμούτης.

Δημήτριος (Μήτσος) Χασιώτης και οι γιοι του Γιάννης και Κώστας.

Γιώργος Χασιώτης (αδερφός του Μήτσου)

Νίκος και Δημήτριος Λόκας.

Κώστας και Χαράλαμπος Σιούλας,
Μαρούκας Βάϊος
Δημήτριος Πατσιαλής (νοίκιαζε το κτήμα του Γιατρίδη του τσιφλικά το οποίο περιελάμβανε και τον Μύλο με την ιχθυοπαγίδα).

Χρήστος, Γιώργος, Γιάννης και Κώστας Τσαλέρας (στους οποίους περιήλθε το κτήμα του Γιατρίδη).

Μηνάς Μακρίδης.

Ζήσης Μαλάκος.

Κώστας Μαλλιάρης.

Ο Ευάγγελος και ο Κώστας Ευαγγελούλης, σημαντικοί επαγγελματίες ψαράδες της Γούνιτσας, ασχολήθηκαν με διαφορετικούς τρόπους ψαρέματος

Ο κ. Θεόδωρος Παλιούγκας είχε την καλοσύνη να μας υποδείξει δύο έγγραφα, φυλασσόμενα στα Γ.Α.Κ. - Αρχεία Ν. Λάρισας², τα οποία έχουν σχέση με την Γούνιτσα, την γενέτειρά μας: ένα ενοικιαστήριο συμβόλαιο μιας ιχθυοπαγίδας-νταϊλιανιού και ένα συμβόλαιο πώλησης των αλιευμάτων της.

A. ΤΟ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΡΙΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ (1445/11.3.1892)

Όπως προκύπτει από την μελέτη του ενοικιαστηρίου, λίγα χρόνια μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλίας, την Τετάρτη 11 Μαρτίου 1892, ο Γιάννης Βούλγαρης ή Δήμαρχος, γεωργός, κάτοικος της Γούνιτσας, νοικιάζει από τον Γκαλίπ εφένδη Οσμάναγα την ιχθυοπαγίδα-νταϊλιάνι του χωριού με εγγυητή τον Νικόλαο Κατσή, γεωργό, από το Τσαταλάρ (Πλατανούλια) του Τυρνάβου. Το ενοικιαστήριο έχει διάρκεια ενός έτους (1η Μαρτίου 1892 - 28 Φεβρουαρίου 1893) και η αξία του ενοικίου ανέρχεται σε 18 χρυσές τουρκικές λίρες, οι οποίες, για το χαρτόσημο του συμβολαίου, υπολογίζονται σε 405 δραχμές. Προκαταβάλλονται 6 λίρες και η εξόφληση του υπολοίπου συμφωνείται σε 2 δόσεις, την 1η Ιουλίου και την 1η Οκτωβρίου, με τους παρακάτω όρους:

1) Εάν ο μισθωτής καθυστερήσει μία δόση, ο ιδιοκτήτης έχει το δικαίωμα να απαιτήσει και τις 2 δόσεις «δυνάμει του παρόντος».

2) Εάν η κυβέρνηση καταστρέψει, για οποιονδήποτε λόγο, την ιχθυοπαγίδα, η μίσθωση διαλύεται χωρίς καμία απαίτηση των συμβαλλομένων.

3) Ο ενοικιαστής υποχρεούται, επιπλέον, να δώσει στον ιδιοκτήτη είκοσι οκάδες ψάρια και 10 οκάδες χέλια, ειδάλλως υποχρεούται να πληρώσει το αντίτιμο, «των μὲν ἰχθύων πρὸς δραχμάς δύο κατ' ὀκᾶν, τῶν δὲ χελίων πρὸς δραχμάς τρεῖς κατ' ὀκᾶν».

4) Τα έξοδα επιδιόρθωσης της ιχθυοπαγίδας βαραίνουν τον ενοικιαστή. Εάν παραστεί ανάγκη, υποχρεούται ο ιδιοκτήτης να χορηγήσει προς τον ενοικιαστή διακόσια φορτώματα πέτρες, προς επιδιόρθωση της ιχθυοπαγίδας.

5) Εάν κατά την λήξη της μίσθωσης δεν παραδοθεί η ιχθυοπαγίδα, ο ενοικιαστής «ὑπόκειται εἰς ἀποζημιώσιν δραχμῶν πέντε καθ' ἡμέραν μέχρι τῆς παραδόσεως».

Ο ενοικιαστής και ο εγγυητής του συμβολαίου δήλωσαν ότι αποδέχονται την εκπλήρωση των όρων του συμβολαίου και παραιτούνται των ευεργετημάτων της «δίζήσεως³ και διαιρέσεως⁴».

Από το περιεχόμενο του εν λόγω συμβολαίου συμπεραίνουμε ότι με το νταϊλιάνι τα ετήσια έσοδα των ψαράδων ήταν σημαντικά, όπως θα το επιβεβαιώσει και το δεύτερο έγγραφο, το οποίο αφορά στην πώληση των ψαριών.

B. ΤΟ ΠΩΛΗΤΗΡΙΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΤΩΝ ΨΑΡΙΩΝ (1448/11.3.1892)

Την ίδια μέρα με το ενοικιαστήριο, συντάχθηκε και το πωλητήριο συμβόλαιο των ψαριών, στο οποίο ο Γιάννης Βούλγαρης ή Δήμαρχος, προεπώλησε στον Γούσιο Αποστόλου, επίσης κάτοικο της Γούνιτσας, όλα τα ψάρια: χέλια, γουλιανούς και χρύσες που θα αλιεύσει στο νταϊλιάνι μέχρι τις 15 Μαΐου, αντί τιμήματος «των μεν χελίων δραχμής μιας και λεπτών τριάκοντα, κατ' ὀκᾶν, των γουλιανῶν ἀντὶ δραχμῆς μιας, κατ' ὀκᾶν, των ἰχθύων λεπτῶν εβδομήκοντα, κατ' ὀκᾶν, και των ἰχθύων (χρῦσες) λεπτῶν δεκαπέντε, κατ' ὀκᾶν», με τους εξής όρους:

1) Ο δεύτερος είναι υποχρεωμένος να παραλαμβάνει τα ψάρια και να πληρώνει αμέσως στον πρώτο.

2) Ο πρώτος μπορεί να χορηγήσει σε κάποιον κατά το ανωτέρω διάστημα μόνον είκοσι οκάδες (25,640 κιλά) ψάρια και στον ιδιοκτήτη της ιχθυοπαγίδας μέχρι δύο οκάδες χέλια, χωρίς να έχει το δικαίωμα να πουλήσει αυτά σε οποιονδήποτε. Εάν αποδειχθεί, ότι πούλησε μία ποσότητα ψαριών σε τρίτο, τότε είναι υποχρεωμένος να αποζημιώσει τον αγοραστή με πέντε δραχμές για κάθε οκά την οποία πούλησε. «Εἰς τὴν αὐτὴν ἀποζημιώσιν ὑπόκειται καὶ ὁ ἀγοραστής ἔάν δέν παραλαμβάνῃ τὸ ἐξαγόμενον πρᾶγμα».

Ο πρώτος πήρε ως προκαταβολή από τον δεύτερο το ποσό των 100 δραχμών, το οποίο θα συμψηφιστεί στο συνολικό τίμημα, στις 15 Μαΐου του τρέχοντος έτους.

Για το χαρτόσημο, η αξία των ψαριών υπολογίστηκε στις 150 δραχμές.

Η ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

A. Το ενοικιαστήριο συμβόλαιο

(1445/11.3.1892)

Δεκατέσσερις χιλιάδες τετρακόσια τεσσαράκοντα πέντε

². Ευχαριστούμε τον κ. Σταύρο Γουλούλη, υπεύθυνο των Γ.Α.Κ., για την παραχώρηση των σχετικών φωτοαντιγράφων.

³. Δίζηση- Ο εγγυητής έχει δικαίωμα να αρνηθεί την καταβολή της οφειλής, ωστόσο ο δανειστής επιχειρήσει αναγκαστική εκτέλεση εναντίον του πρωτοφειλέτη και αυτή αποβεί άκαρπη. (Την ερμηνεία του όρου, όπως και του επόμενου, την οφείλουμε στον δικηγόρο Αθανάσιο Μάλλιο).

⁴. Διαίρεση- η δυνατότητα διαίρεσης μιας οφειλής στον αριθμό των υπόχρεων ώστε να πληρώσει ο καθένας το μερίδιο που του αναλογεί.

Ἐν Λαρίσῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ μου κειμένῳ κατὰ τὴν θέσιν Ξυλοπάζαρον, ἐν ἰδιοκλήτῳ καταστήματι τῶν Χασάν Μουσταφά Χητήρ καὶ Αλῆ Μουσταφά, σήμερον τὴν ἑνδεκάτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἑνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Τετάρτην, ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Λαρίσης Παναγ. Σκαμβούγερα, ἐδρεύοντος καὶ κατοικοῦντος ἐνταῦθα, καὶ τῶν μαρτύρων Νικολάου Τσιτσικώστα κουρέως καὶ Αναστασίου Σβάρνα ὑποδηματοποιῦ, κατοίκων Λαρίσης, γνωστῶν καὶ μὴ ἐξαιρεταίων νομίμως, ἐνεφανίσθησαν οἱ γνωστοί μοι καὶ μὴ ἐξαιρεταίοι ἐπίσης, ἀφ' ἑνός Γκαλήπ ἐφφένδης Ὁσμάναγα, κτηματίας, κάτοικος Λαρίσης, Γιάννης Βούλγαρης ἢ Δήμαρχος, γεωργός, κάτοικος τοῦ χωρίου Γουνίτζης καὶ ἐκ τρίτου Νικόλαος Κατσή, γεωργός κάτοικος τοῦ χωρίου Τσαταλάρ καὶ συνομολόγησαν τὰ ἑξῆς: Ὁ μὲν πρῶτος τούτων ὅτι ἐνοικιάζει πρὸς τὸν δεύτερον τὴν ἰχθυοπαγίδα (νταϊλιάνι) τῆς Γουνίτζης δι' ἐν ἔτος, ἀρχομένης τῆς ἐνοικιάσεως ἀπὸ πρώτης Μαρτίου τρέχοντος ἔτους, ἀντὶ λιρῶν χρυσῶν τουρκικῶν δέκα ὀκτώ (18) ὑπολογισθεισῶν διὰ τὸ χαρτόσημον εἰς δραχμάς τετρακοσίας πέντε (405) ἐξ ὧν λίρας Τουρκίας ἐξ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, τὰς δὲ ὑπολοίπους δώδεκα θέλει πληρῶσει ὁ ἐνοικιαστής πρὸς τὸν πρῶτον χρυσᾶς πραγματικᾶς ἐνταῦθα εἰς δύο δόσεις, τὴν πρώτην Ἰουλίου καὶ τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, ἀτόκως ὑπὸ τούς ἑξῆς ὅρους:

1) Ἐάν ὁ μισθωτὴς καθυστερήσῃ τὴν πρώτ⁵την δόσιν, ὁ ἰδιοκλήτης χαίρει τὸ δικαίωμα νὰ αἰτῆ καὶ τὰς δύο δόσεις, δυνάμει του παρόντος κηρυσσομένου ἐκτελεστοῦ καὶ εὐθύς ὡς τῷ κοινοποιήσῃ ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν.

2) Ἐάν ἡ Κυβέρνησις καταστρέψῃ δι' οἰονόηποτε λόγον τὴν ἰχθυοπαγίδα, ἢ παροῦσα μίσθωσις διαλύεται ἄνευ ἀπαιτήσεως τῶν συμβαλλομένων καὶ ἀλλήλων.

3) Ὁ ἐνοικιαστής ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ εἰς τὸν πρῶτον ἀπληρωτὴ κατὰ τὸ διάστημα τῆς μισθώσεως εἴκοσι ὀκάδας ἰχθεῖς καὶ δέκα ὀκάδας χέλια ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ἄλλως ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶσῃ τὸ ἀντίτιμον τῶν μὲν ἰχθύων πρὸς δραχμάς δύο κατ' ὀκάν, τῶν δὲ χελίων πρὸς δραχμάς τρεῖς κατ' ὀκάν.

4) Πᾶσα ἐπιδιόρθωσις τῆς ἰχθυοπαγίδος εἶναι εἰς βάρος τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ὁ δὲ πρῶτος ὑποχρεοῦται, ἐάν παραστῆ ἀνάγκη, νὰ χορηγήσῃ πρὸς τὸν ἐνοικιαστὴν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ νταϊλιανίου, διακόσια φορτώματα πέτραν.

5) Ἐάν κατὰ τὴν λήξιν τῆς μισθώσεως δέν παραδώσῃ τὴν ἰχθυοπαγίδα καὶ τὴν παρέλαβεν ἄνευ προειδοποιήσεως τινός ὑπόκειται εἰς ἀποζημίωσιν δραχμῶν πέντε καθ' ἡμέραν μέχρι τῆς παραδόσεως.

Ὁ δὲ δεύτερος ἐδέχθη τὴν μίσθωσιν ταύτην ὑπὸ τούς ἐκτεθέντας ὅρους καὶ ὑπόσχεται τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθώματος, καὶ ὁ τρίτος ἐδήλωσεν ὅτι ἐγγυάται, ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ μισθωτοῦ, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ μισθώματος, καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὄρων τοῦ παρόντος, παραιτούμενοι τῶν εὐεργετημάτων τῆς διζήσεως καὶ διαιρέσεως.

Ὅθεν τῇ αἰτῆσει τῶν συνετάχθη τὸ παρὸν ὄπερ ἀναγνωσθέν εὐκρινῶς εἰς ἐπήκοον πάντων καὶ βεβεθῆν ὑπογράφεται ἰ⁶ παρ' ὅλων καὶ ἐμοῦ, ἐκτός τοῦ Γκαλίπ ἐφφένδη καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, δηλωσάντων ἀγνοίαν γραμμμάτων, τοῦ δὲ Γκαλήπ ἐφφένδη ὑπογράψαντος τουρκιστί κατ' αἰτησίαν του.

Οἱ Συμβαλλόμενοι

Νικόλαος Κατσή

[Γκαλήπ Μουσταφᾶ]

Οἱ Μάρτυρες

Ν. Τσιτσικώστα

Α. Σβάρνας

ὁ Συμβολαιογράφος

Π. Σκαμβούγερας

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ ζητηθεῖς τὸ παρὸν συμβόλαιον, πρὸς πάντας δὲ τούς εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ κατὰ παντός καὶ πρὸς ἅπαντας τούς διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς τῆς δημοσίου δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας ὅταν νομίμως ζητηθῶσι.

Πρὸς βεβαίωσιν τούτων ἢ παροῦσα ὑπεγράφη παρ' ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου.-

Ἐν Λαρίσῃ τῇ δευτέρᾳ Ὀκτωβρίου 1893 ἑνεακοστοῦ τρίτου ἔτους.

ὁ Συμβολαιογράφος

Π. Σκαμβούγερας

ἀριθ. 573

ἀπογρ.

Β. Το πωλητήριο συμβόλαιο

14.448 / 11.3.1892

Δέκα τέσσαρες χιλιάδες τετρακόσια τεσσαράκοντα ὀκτώ

Πωλητήριον ἰχθύων καὶ χελίων δρχ. 150

⁵. Τέλος τῆς πρώτης σελίδας τοῦ εγγράφου.

⁶. Τέλος τῆς δευτέρας σελίδας τοῦ εγγράφου.

Ἐν Λαρίσῃ καὶ ἐν τῷ γραφείῳ μου κειμένῳ κατὰ τὴν θέσιν Ξυλοπάζαρον ἰδιοκτῆτῳ καταστήματι τοῦ Χασάν Μουσταφᾶ Χητήρ καὶ Ἀλῆ Μουσταφᾶ, σήμερον τὴν ἐνδεκάτην Μαρτίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ ἐνενηκοστοῦ δευτέρου ἔτους, ἡμέραν Τετάρτην ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ συμβολαιογράφου Λαρίσης Παναγ. Σκαμβούγερα, ἐδρεύοντος καὶ κατοικοῦντος ἐνταῦθα καὶ τῶν μαρτύρων Ἰωάννου Μαλάκη καφφεπώλου καὶ Ἀναστασίου Σβάρνα ὑποδηματοποιοῦ, κατοίκων Λαρίσης, γνωστῶν μοι καὶ μὴ ἐξαιρετέων νομίμως ἐνεφανίσθησαν οἱ γνωστοὶ μοι καὶ μὴ ἐξαιρεταῖοι ἐπίσης, ἀφ' ἑνός Γιάννης Βούλγαρης, ἡ Δήμαρχος, γεωργός καὶ ἀφ' ἑταίρου Γούσιος Ἀποστόλου, ἰχθυοπώλης, κάτοικοι ἀμφότεροι τοῦ χωρίου Γουνίτσης καὶ συνομολόγησαν τὰ ἑξῆς:

Ὁ πρῶτος προεπώλησε πρὸς τὸν δεῦτερον ὄλους τοὺς ἰχθεῖς, χέλια, γουλιανούς καὶ χρύσες, τοὺς ὁποίους θέλει ἀλιεῦει ἐκ τοῦ νταϊλιανίου Γουνίτσης, ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Μαΐου ἐνεστ. ἔτους καὶ τοὺς ὁποίους θέλει παραδίδει ἐπὶ τόπου πρὸς τὸν δεῦτερον ἀντὶ τιμήματος τῶν μὲν χελίων δραχμῆς μιᾶς καὶ λεπτῶν τριάκοντα κατ' ὄκάν, τῶν γουλιανῶν δραχμῆς μιᾶς κατ' ὄκάν, τῶν ἰχθύων λεπτῶν ἑβδομήκοντα κατ' ὄκάν καὶ τῶν ἰχθύων (χρῦσες) λεπτῶν δεκαπέντε κατ' ὄκάν, ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

1) Ἀμα τῇ παραδώσει πράγματος, ὁ δεῦτερος ὑποχρεοῦται νὰ παραλαμβάνῃ αὐτὸ καὶ νὰ πληρῶνῃ τὸ τίμημα αὐτοῦ ἀμέσως πρὸς τὸν πρῶτον.

2) Ὁ πρῶτος δύναται, κατὰ τὸ ἄνω διάστημα, νὰ χορηγήσῃ εἰς ἕτερον μόνον εἴκοσι ἠ' ὀκάδας ἰχθύων καὶ εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ νταϊλιανίου ἕως δύο ὀκάδας χελίων, δέν δύναται δέ οὔτε χαίρει τὸ δικαίωμα νὰ πωλήσῃ εἰς ἕτερον ἐκ τῶν ἐξαχθισομένων ἰχθύων καὶ χελίων καὶ γουλιανῶν καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ἐπώλησε εἰς τρίτον τοιαῦτα ὑποχρεοῦται ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἀγοραστήν με δραχμὰς πέντε δι' ἑκάστην ὀκάδα πωληθησομένων εἰς ἄλλον. Εἰς τὴν αὐτὴν ἀποζημίωσιν ὑπόκειται καὶ ὁ ἀγοραστής ἐὰν δέν παραλαμβάνῃ τὸ ἐξαγόμενον πρᾶγμα.

Ὁ πρῶτος ὁμολογεῖ ὅτι ἔλαβε ἀπὸ τὸν δεῦτερον ἀπέναντι τοῦ τιμήματος δραχμὰς ἑκατόν, αἱ ὁποῖαι θέλουσι συμψηφισθεῖ εἰς τὸ τίμημα τὴν δεκάτην πέμπτην Μαΐου τρέχοντος ἔτους.

Διὰ τὸ χαρτόσημον, τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐξαχθισομένων ἰχθύων ὑπελογίσθη εἰς δραχμὰς ἑκατόν πενήκοντα.

Ταῦτα παραδεξαμένων τῶν συμβαλλομένων συνετάχθη τῇ αἰτήσει των τὸ παρόν ὄπερ ἀναγνωσθέν ἐνκρινῶς εἰς ἐπήκοον πάντων καὶ βεβαιωθέν ὑπογράφεται παρ' ὄλων ἐκτός τοῦ πωλητοῦ δηλώσαντος ἄγνοιαν γραμμάτων.

Ὁ αγοραστής
Γούσιος Ἀποστόλου

οἱ Μάρτυρες
Ἰω. Μαλάκης
Α. Σβάρνας

ὁ Συμβολαιογράφος
Π. Σκαμβούγερας